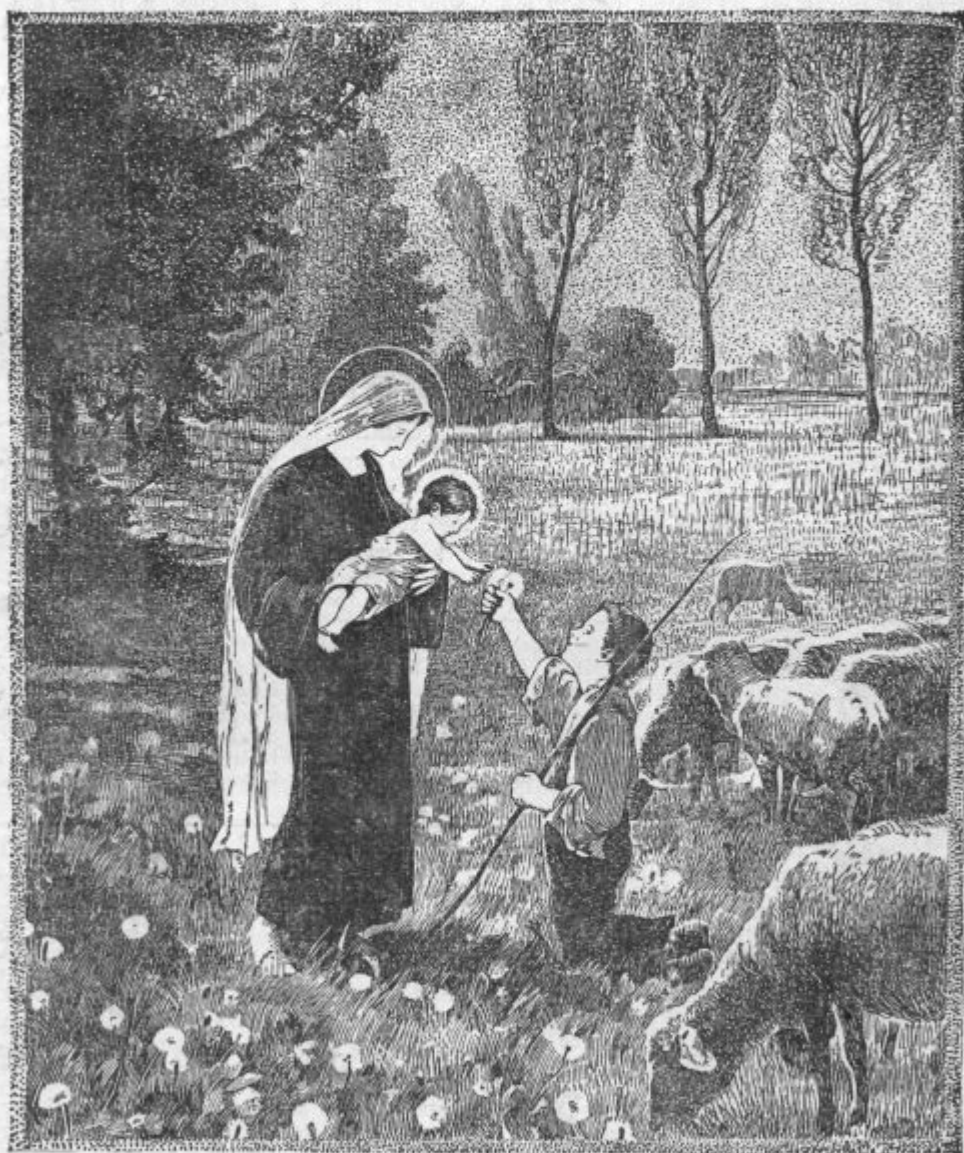

Leto XXII. 1924.

Št. 5. Maj.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvo, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za maj 1924.

Mesečni zavetnik: **Marija pomočnica kristjanov.**

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:

Marijine kongregacije.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve — so vsak dan še važne nujne zadeve	Goščenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. skoč.	lavant. skoč.	
1 2 3	Cetrtek Petek Sobota	Filip in Jak. a. Atanzij, šk. Najd. sv. Križa	Marij. češč. v maju. Domači mis. Zaupanje v sv. Srce. Moške kongr. Marij. češč. v družinah. Služkinje.	Ljubljana, d. Trebešno Sv. Križ p. L.	Sv. Tomaž p. V. Ned. Sv. Bolfenk
4 5 6 7 8 9 10	Nedelja Poned. Torek Sreda Cetrtek Petek Sobota	Florijan m. Pij V. p. Janez Ev. Stanislav šk. Prik. sv. Mih. Gregor Nac.šk. Antonin. š.	Požrtvovalna vera. Katol. vojaki. Zanimajmo se za sv. Cerkev. K. ak. Ljubezen do dela. Tovar. delavci. Prenovitev Kongr. Odborniki M. dr. Posnemanje Mar. čed. Mlad. M. dr. Zaupanje v previd. božjo. Ubogi. Čistost in zmernost. Kršč. družine.	Kamnagorica Št. Gothard Orehok Ljublj. sv. Fl. Šmihel Rakična Javor	Sv. L. p. V. N. Jarenina Sv. Jakob v Sl. Goricah Št. Ilj v Sl. G.
11 12 13 14 15 16 17 18	Nedelja Poned. Torek Sreda Cetrtek Petek Sobota	Franč. Hier. Pankracij, m. Servacij, š. Bonifacij, m. Zofija, m. Janez Nep., m. Paškal. sp.	Bolj goreče č. M. B. Ap. med mlad. Duhovski poklici. Dijaške kongr. Zaupna molitev. Vsi, ki so v stiski. Nравnost na izletih. Sotrud. mis. Da bi prav cenili bož. mil. Spov. Čast in ugled duh. Po nedol. obs. Ap. duh v Mar. dr. Kand. Mar. dr.	Nova Štifta Kopanj Knežak Fara p. K. Mikendorf N. Oselica Mekinje	Št. Ilj v Sl. G. Svičina Sv. Jurij v P. Sp. sv. Kunig. Sv. Lenart v Sl. Goricah
18 19 20 21 22 23 24	Nedelja Poned. Torek Sreda Cetrtek Petek Sobota	Feliks, sp. Celestin, p. Bernardin, sp. Valens, m. Julija, d. Deziderij, sp. Marija, pom.	Umirajoči. Brat, za srečno smrt. Odziv redovn. poklicu. Hiša d. v. Verski duh v naših org. Vod. org. Mis. misel v šolah. Sv. Detinstvo. Sirjenje Mar. dr. Mar. dr. za del. Katol. med drugov. Ap. delo v R. Odprava pog. nazorov v jav. Bol.	Lesce Breznica Dobrova Prem Čatež p. T. Kapucini v K. Križanke	Sv. Len. v S. G. Št. Rupert v Sl. Goricah Sv. Tr. v S. G. Negova Sv. Benedikt p. Sl. Gor.
25 26 27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Sreda Cetrtek Petek Sobota	Urban. p. Filip Neri Mar. Magd. P. Avguštin, š. Vnebohod Ferdinand, sp. Angela, d.	Sloga v dr. Smisel za samozataj. Afr. misijoni. Druž. sv. Pet. Klav. Zadošč. Mariji za kletve. D. M. dr. Spreobrnjenje Kitajcev. Uradniki. Pogostna misel na nebesa. D. vic. V razprtiji živeči. Zakrk. grešnički. Po Mariji k presv. Srcu J! - Umrli.	Godovič Sv. Troj. p. M. Ljubno Sv. Helena Sv. Duh Rateče Kranj	Sv. Ana p. Kramp. Sv. Jurij v Sl. Goricah Sv. B. v S. G. Marija Snež.

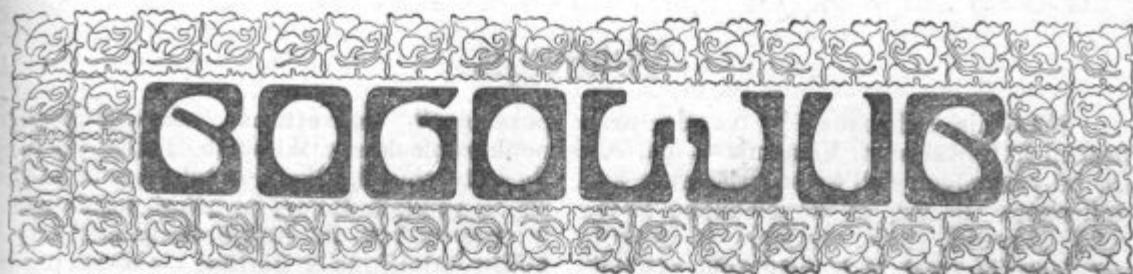
ZAHVALE ZA USLISANE MOLITVE IN PROŠNJE:

N. T. iz Kamne gorice se zahvaljuje svetemu Antonu in Mariji z Brezij za srečno prestani 2 operaciji. — Marijina hči se zahvaljuje Jezusu, Mariji in sv. Antonu za prejete dobrote v časni zadevi.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO KONGREGANISTINJE:

† Marija Oštir, Sv. Križ pri Kostanj;
† Ivana Lavrec in † Neža Šah, Celje. — R. G. iz Trsta za zdravje in več milosti. — G. S. iz Trsta za ozdravljenje dolge bolezni. — Ne-ka bolna oseba. — Vse še ne uslišane prošnje.

Nekaj o uri molitve. Dolgo se že opravlja molitvena ura, a še vedno se tako čudno mešamo. Tu navedem le eno napako, namreč tisto spreminjanje iz moškega na ženski spol. Zakaj to? Zakaj pa ne kar po knjiži? Saj molimo vendar za vse ljudi torej tudi za može. Kjer so pa moški zraven, pa vedno pravimo: smo bili, ne pa; smo bile. — Pa dekleta tudi ne znajo prav spreminjati, ker pridejo mesta, kot na veliki petek »Očitanja«, ko je nesmiselno spreminjati. Smeh me posili, ko se spomnim lanskega vel. petka, kako je bilo lepo slišati n. pr. Udarila sem zavoljo tebe Egipt... Šla sem pred teboj v oblačnem steburu... Potolkla sem zavoljo tebe kananejske kralje... Čemu tedaj spreminjati, če ne znamo?! Molimo tako, kakor je v knjiži, ne po svoji glavil

Prvi slovenski Marijanski kongres.

V zadnjih desetletjih so se v čast presvete Device Marije vršili mnogoteri kongresi v ožjem ali širšem, v narodnem ali mednarodnem obsegu. Vedno večja vnema za čiščenje Matere božje pri drugih narodih mora nagniti tudi nas Slovence, da se svoji ljubi Gospe poklonimo z enakim dokazom vernega spoštovanja in zveste ljubezni, namreč v obliki Marijanskega kongresa.

Ob teh verskovzgojnih slovesnostih naj bi se povelečevale tiste Marijine prednosti in pravice, ki so posebne važnosti in vrednosti za velike zadeve naše dobe in domovine. Sveta stolica je zlasti po zadnjih papežih vedno s krepkejšim klicem vabila katoliško ljudstvo k Marijinemu čiščenju in zavetju. Ako hočemo, da se obnovi v nas Kristusovo kraljestvo, naj se prej utemelji in razširi med nami kraljestvo Matere božje. Ako hočemo, da prihiti mogočna Devica našemu bridko preizkušenemu rodu na pomoč, pokažimo ji na slovesen način, kako zaupamo v njeno zmago nad vsemi sovražnimi napadi in nakanami. Le tedaj bo nasproti zmotam in zablodam naše dobe postavljena varna jez, kadar bo Marija upognila oholega človeškega duha pred božjim veličastvom. Le tedaj bo do temeljev omajana človeška družba našla svoj red in mir, kadar bo naša ljuba Gospa v svetu, v življenju narodov, družin in posameznikov zavzela tisto mesto, ki ga ji za njenim božjim Sinom priznava katoliška Cerkev, katoliška bogoslovna znanost. Tako nas vodi k pravi sreči in prosveti od Boga dani pot in red.

Prav je torej in v smislu sv. apostolske stolice, da se tudi Slovenci dvignemo in zberemo letos 7. in 8. sept. v Ljubljani k Marijanskemu kongresu, ki bo prvi te vrste na Slovenskem. Primerno je, da se to zgodi prav v istem času, ko bo (8. sept.) posvečenje nove cerkve Pomočnice kristjanov na Rakovniku že itak trumoma gnalo verna srca v slovensko prestolico k Marijini proslavi. Z veseljem zaupanjem pričakujemo, da bo duhovniški in redovniški kakor naš lajiški svet, moški nič manj kakor ženski, prav tako v mestu kakor na deželi, da bo ves verni slovenski rod tisti čas ali zblizu ali zdaleč združil svojo poklonitev v plodonosno izpolnitev velike besede Kraljice prerokov: Odsihmal me bodo blagrovale vsi rodovi.

Kongres je postavljen pod posebno varstvo sv. Jožefa, ki je obenem zavetnik naše slovenske dežele.

Torej k Mariji in po Mariji k Jezusu!

Na prvi slovenski Marijanski kongres!

Slovensko ljudstvo to bodi v letošnjih šmarnih dneh tvoje Marijino romanje!

Vstajenje.

Vstajenje Kristusovo je veselo praznoval katoliški svet. Vstajenje — da. Ali so pa praznovali vsi, ki se prištevajo katoličanom, — vsi, ki se imenujejo katoliški Slovenci, tudi vstajenje iz grehot, vstajenje iz zmot in iz modernih zablod?

Svetloba in tema se izključujeta; dobro in slabo se ne ujema; krščanstvo in svobodomiselstvo ne gre skupaj. V taboru, ki se v njem zbira svobodomiselstvo, pravi katoličan nima in ne more imeti prostora. Žal, da jih je mnogo, ki tega ne marajo umeti in hočejo biti dobri katoličani, hkrati pa se družijo s protivniki Cerkev Kristusove s tem, da jih podpirajo ob volitvah ter s svojim denarjem in naročanjem vzdržujejo brezverni tisk, brezbožno časopisje. Dočim se pri nas na ta način še vedno gazijo in izpodrivajo krščanska načela, se pa vendar splošno opaža — in to z radostjo beležimo —, da vstaja širom sveta katoličanstvo k novemu življenju. Tega se svobodomiselci našega jezika najbrž še ne zavedajo ne, zato vihte še naprej že davno obrabljeno orožje puhlih puščic in neukusnih udrihnic zoper sveto Cerkev in njene služabnike, ne glede na to, da gre ostali kulturni svet preko teh zastarelih manir v pomlajenje.

Kako se je svoj čas napihovala svobodomiselna znanost, dasi je venomer menjavala svoje nazore in nauke ter danes preklicevala, kar je včeraj učila. In končno? Stebrji svobodomiselnih svetovnih nazorov so telebnili na tla. Naravoslovna veda, ki se je bila popolnoma vdinjala mišljenju brezvernega sveta, ki razen mrtve in vidne snovi ni priznavala nobenega višjega bitja, nobenega Stvaritelja, je desetletja metala najstrupenejše kopje proti verskim, razodetim resnicam. Danes je vse utihnilo. Razvijalno podmeno znanega Darwina so odlični učenjaki in raziskovalci popolnoma zavrgli. Zadnji steber je padel z zloglasnim Haecklom. Njegov učenec in naslednik na vseučilišču v Jeni, profesor L. Plate, se mu je izneveril.

Katoličanstvo vstaja k novemu življenju. V Nemčiji je število konvertitov (oseb, ki so prestopile v katoliško Cerkev) tako veliko, da jih poprej celo stoletje ni bilo toliko. Še več je pa takih, ki se nagibljejo k resnici in bodo brez dvoma kmalu našli pot do edinozveličavne Cerkev Kristusove. V Berlinu katoliški duhovniki ne morejo več poučevati

posameznih konvertitov, marveč imajo pouk zanje kar v skupinah. Toliko jih je. Pa so to povečini ljudje iz takozvanih boljših in vodilnih slojev. In nekaj posebnega je vprav v tem, da štejejo danes med najboljše katoličane v Berlinu — bivše protestante. Štiristo let je bil Berlin v Lutrovem taboru; danes ima že pol milijona katoličanov in čez 40 katoliških župnij. In te župnije so večinoma nastale šele v novejšem času.

K Rimu se nagiblje zadnja leta tudi Anglija. Največji časopis v Londonu, protestantski »Times«, je meseca decembra lani javno razpravljal o možnosti, da se združi angleška državna (protestantska) cerkev z rimsko-katoliško. Poroča se celo to-le: Tretjino duhovščine, ki pripada angleški protestantski cerkvi, pridiguje danes docela v katoliškem zmislu. Po velikih angleških mestih županujejo katoliški možje; v Londonu zavzemajo važna državna, pa tudi ministrska mesta katoličani.

Posebno razveseljivo je živahno katoliško gibanje na Danskem in Holandskem; tudi v Skandinaviji so jeli misliti z večjim zanimanjem na katoliško Cerkev. Lani meseca avgusta je vsled želje svetega očeta Pija XI. kardinal van Rossum osebno potoval v severne kraje: na Dansko, Norveško, v Izlandijo. Povsod so ga sprejemali z največjim spoštovanjem. V katoliškem svetišču sv. Pavla v mestu Bergen so bili ob sprejemu navzoči tudi protestanti z nekaterimi pastori. Prevzeti navdušenja so skupno s katoličani molili katoliško veroizpoved.

V Združenih državah Severne Amerike se razcvita katoliška Cerkev z obnovljenim razmahom. Lani binškočno nedeljo je nadškof v mestu Baltimore podelil zakrament svete birme 700 konvertitom. Tolikega števila odraslih birmancev še ni bilo nobeno leto. Celo na Japonskem prodira katoličanstvo. V glavnem mestu Tokio so ustanovili obrtniki in uslužbenci električne stroke na ondotnem vseučilišču družbo za proučavanje katoliške vere. Podobno zvezo so osnovali tudi na ondotni cesarski srednji šoli; kot prvi govornik je bil povabljen neki ondotni katoliški misijonar.

Katoliško gibanje se je krepko vsidrilo na južnih pokrajinah prostrane Rusije. Prav tako prihajajo razveseljiva po-

ročila iz Indije, kjer je žetev posebno zadnja leta jako obilna, a manjka misijonarjev. Na tisoče in tisoče bi bilo novoizpreobrnjenec, če bi bilo dovolj duhovnikov, ki bi mogli prevzeti dušno pastirstvo med njimi. Sveta stolica v Rimu stori vse, da ustreže, kolikor more, ko prihajajo prošnje, naj bi došli misijonarji. Vzgojiti bo treba predvsem domačih indijskih duhovnikov.

Katoličanstvo praznuje novo vstajenje, to je veselo znamenje v žalostnih dneh razrvanosti, mlačnosti, površnosti in verske brezbriznosti, ki se hoče vgnezditi zlasti potom protivnega časopisja med našim rodом. Drugod klic po prenovljenju, hrepenenje po življenju v sveti Cerkvi, pri nas pa del bogopozabnih in bogopozabljenih ljudi tvega vse sile, da bi potom tiska zadal nove rane Cerkvi Kristusovi. Šolska postava, ki jo hočejo

uveljaviti, je taka, da bi bila, ako bi bila sprejeta kakor se glasi v predlogi, Cerkev kot taka izključena iz vseh šolskih odborov in oblasti. Najvažnejši (prvi) paragraf naglaša pač versko strpljivost, ne omenja pa versko-nravne vzgoje. Še celo italijanski naučni minister, ki je nanovo vpeljal krščanski nauk v ljudske šole, je čutil potrebo zapisati to-le izjavo: »Prepričan sem, da ne more biti noben narod zares velik in močan, če državljani nimajo pravega verskega umevanja. Zato je potrebno, da se mladina poučuje v veri... Nobena stvar ne more nadomestiti odgojne vrednosti katoliške vere...«

Prepričani smo, da bo tudi pri nas zmagala razsodnost nad tistimi, ki s svojimi prevratnimi mislimi silijo v prepad. Z zaupanjem gledamo v bodočnost katoliške Cerkve, ki edina zamore rešiti svet in ga bo tudi rešila.

Apostolstvo mož.

2.

Pa pojdemo dalje! Današnji čas je čas strahovitih grehov. Kolika in kako strašna je n. pr. pregreha nečistosti. (Avstrija je imela neposredno pred razsulom 551 državno priznanih hiš greha. V velikih mestih hodi v te hiše 70 odstotkov mladine pred 20. letom. L. 1920. je bilo v Berlinu 24—25.000 ženskih oseb, ki so pod javnim nadzorstvom z grehom služile svoj kruh, koliko pa še izven kontrole in samo to mesto je imelo l. 1920. 15—18.000 nezak. otrok. Na Dunaju so l. 1919. zaprli 2374 mladoletnih deklet in med njimi 373 šoloobveznih deklic radi skrivnega vlačugarstva.) Kako strašne pregrehe nam razodevajo ločitev zakonov, katerih število neprestano raste! (V Parizu kakor v Chicagi pride na sedem pravilno sklenjenih zakonov ena ločitev. Število ločitev na Francoskem pa raste sledeče: l. 1884 — 1657; 1890 — 5457; 1895 — 6751; 1900 — 7363; 1905 — 10.019; 1910 — 13.049; 1913 — 15.450; 1920 — 29.156; 1921 — 32.557; 1922 — 27.681. L. 1922. je bilo v Chicagi sklenjenih 33.897 cerkveno ali državno veljavnih zakonov, razvezanih pa 7285.) Kako vnebovpijoče so pregrehe umorov otrok po družinah! (Leta 1916. je ugotovil zdravnik dr. Bronträger, da umorijo starši v Nemčiji vsako leto v kali do 200.000 človeških bitij. L. 1920. jih ceni dr. Ude

že nad 500.000 in po njegovi sodbi je izdala samo okrnjena Avstrija l. 1920. nič manj kot 334.000.000 K za tozadevna sredstva.)

Kako usodne so dalje pregrehe, s katerimi se skruni Gospodov dan! (Opuščanje službe božje, hlapčevska dela, prepogosti izleti, veseljačenje in zanemarjanje popoldanske službe božje.) Kako rastejo grehi ubojev in samomorov! (Leta 1922. se je samo v Združenih državah naveličalo življenja 13.350 oseb obojega spola. Mladinski samomori so se pa v zadnjih treh letih kar podvojili. Leta 1919. jih je statistika konstatirala 477, leta 1922. pa 900.) Kako bridko je človeku, ko pomisli, da mnogi opuščajajo celo svojo velikonočno dolžnost. (Ni še dve leti, ko je neki Francoz razdelil francoske škofije v »verske«, v katerih obiskuje polovico mož nedeljsko sveto mašo in ena četrtina mož opravi velikonočno dolžnost; v »mlačne«, v katerih opravi le polovica žensk velikonočno dolžnost in le ena tretjina mož se udeležuje nedeljske sv. maše, velikonočne spovedi pa 12 do 25 odstotkov; in v »brezbrizne« škofije, kjer obiskuje nedeljsko službo božjo le polovico žensk in med možmi jih sprejme manj kot 12 odstotkov svete zakramente za veliko noč.)

Kje pa so še grehi zapravljivosti in pijančevanja. (Samo v Nemčiji so izdali kadilci in kadilke l. 1919. od januarja do

oktobra 400 mil. tedanjih mark za angleške cigare in Slovenci smo l. 1920. izpili za 1.405.100.000 K opojnih pijač.)

In kje so grehi pohujšanja, ki ga širi n. pr. z brezverstvom otrovano časopisje in knjige. (L. 1921. je bilo v Jugoslaviji okrog 6 dnevnikov katoliških — vsi drugi, gotovo nad 50, protikrščanski; na Dunaju je bilo l. 1914. okrog 16 dnevnikov; 12 judovsko-liberalnih in protikrščanskih z nad 1.000.000 naročnikov in 4 krščanski z 70.000 naročniki.)

In kje so grehi odrtije, goljufije, pridržavanje in poškodovanje tujega blaga, grehi krivic in nasilstev, obrekovanja in opravljanja!

Da! Današnji časi so časi velikih, strašnih, vnebovpijočih grehot. In če mislimo dalje, ali niso pri teh grehih največkrat ravno možje in fantje prizadeti? Herod je bil nekoč, ki je Kristusa javno zasmehoval; današnje dni pa so časnikarji in brezverni pisatelji tisti Herodi, ki se norčujejo iz vsega, kar je ljudem in Bogu svetega. Pilat je bil svoj čas, ki je Kristusa obsodil; možje volilci in poslanci pa so današnje dni podobni Pilatu, ker ga z brezversko postavodajo izganjajo iz šol in družin. Peter je bil, ki ga je iz strahu pred ljudmi zatajil; možje strahopetci pa so oni Petri, ki ga v srcu in v svoji družini priznavajo, toda v delavnici, na železnici, v gostilni, na sejmu in sprehajališču iz strahu pred ljudmi tajijo. Juda je bil, ki je svojčas Kristusa prodal; možje mamonisti pa so današnje dni tisti Judeži, ki iz koristolovstva odstopajo od njega. Možje Judje so bili tisti, ki so zaslepljeni po brezvestnih farizejih zavrgli svojega Mesija v nadi na mogočno posvetno kraljestvo; možje niž-

jih stanov pa so današnje dni tisti, ki se prav tako zaslepljeni po brezbožnih voditeljih dvigajo zoper Kristusa in Cerkev njegovo.

Da! Današnji časi so časi velikih pregreh in vprav možje so prizadeti pogosto v teh grehih. Katoliški mož to ve in bridko mu je pri srcu. Ob misli na te grehe mu udarja na uho, božji klic: »Izmed vseh njegovih dragih ni nikogar, da bi ga tolažil«. (Zal. pes. 1, 2.) In beseda psalmistova mu doni v ušesih: »Prijetelji in najbližji, moji se mi sicer približajo, toda obstanejo« (iz strahu ali pa iz zaničevanja). »In ki so mi prav blizu, ostajajo daleč. Silo pa mi delajo, ki mi strežejo po življenju.« (Ps. 37, 12.) Katoliški mož to ve; zato pa hoče tudi dati zadoščenje Bogu za grehe svoje in grehe drugih, zato hoče z dobrimi deli izprositi milosti in usmiljenja zakrknjenim grešnikom, biti hoče pred vsem apostol za dobro stvar na tihem v svojem srcu. Prav zato daruje Bogu v spravo za grehe sveta in posebej v zadoščenje za krivice, ki se godijo božjemu Srcu Jezusovemu, vsak dan vsa svoja dela, trpljenje in molitve. Prav gotovo moli pogosto in s premislekom ono pomenljivo molitvico: »Presveto Srce Jezusovo, po rokah preblažene Device Marije Ti darujem molitve, dela in trpljenje današnjega dne Tebi v spravo za vse žalitve, ki jih trpiš v zakramentu presvetega R. T. in s Teboj vred Bogu Očetu v vse tiste namene, v katerih se mu Ti sam vsak dan daruješ na naših oltarjih.«

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jos. Volc.)

2. Kako varovati razuzdanosti otroke v šolskih letih.

(Dalje.)

Zdaj, ko smo našeli poglobitve vna-
nje nevarnosti za otroško sramežljivost v
dobi, ko jame otrok zahajati v svet, pa
poglejmo še znotraj hiše, če ni tudi
tam kaka spotika za otroško nedolžnost.
Stavimo samo nekaj vprašanj.

Kako pa ravnaš, ti mati, ko dojiš
svoje male? Ali večji vse lahko vidijo. Ali
pa, ko dete previjaš in oblačiš? Delaš vse

to očitno? Znabiti jemljeta oče in mati
svoje otroke celo k sebi v postelj? — Pa-
zita-li na otroke, kako se vedejo na svojih
ležiščih? Jih navajata, da imajo roke kar
moč zunaj odeje? Da je takoj mir, ko
gredo spat? Da zjutraj ne poležavajo?
Da ima vsak, kjer je le količkaj mogoče,
svojo postelj? Da ni postelj premeška,
pregorka? Da otroci ne posedajo s pre-

križanimi nogami, z rokami v žepih? Da ne dobivajo preobite, preveč soljene, začinjene, dražljive hrane? Torej ne rib, ne rakov, ne preveč mesa, nič alkohola, ne premočne kave ali čaja. Kaj pa slike (podobe) pri vas doma po stenah, v albumih, v knjižnici, na skatlicah za užigalice, na čašah, krožnikih, pipah, kvartah? So vse te podobe dostojne? In vaši pogovori vpričo otrok — na primer: o nezakonskih materah, o nezakonskih otrocih, o znanjih, ženitovanjih, porodih, prepirih in družinskih škandalih? Vesta vidva, oče in mati, kaj pomeni rek: »Peč poslušala!« Morda celo oče sam kvanta vpričo otrok, mati jih pa uči zaljubljene pesmi? Ali pa se vsaj smejeta kakim grdobijam vpričo otrok? Ali kdaj zalezeta svojo deco, da slišita, kako vzklika in kaj se zgovarja, ko se čuti samo? Ali puščata otroke same zaprte doma, brez dela, male in večje skupaj? Morda tudi s tujimi otroki? — To so nekatera vprašanja, ki bodo morda zapekla globoko v srce marsikatero še dovolj vestno mater. Dobro bo to. Skrb in strah sta zmeraj varna, varnost je zmeraj nevarna.

Toda še nismo v kraju z otroki teh let! Ko pride mladina v to dobo, da jame misliti in razumevati, povpraševati in razsojati, rabi, kar tiče čistosti in nečistosti, tudi modrega pouka. Če tega ni, sama pažnja koristi le napol.

Zgodaj — kakor smo že prej omenili, ko se je v otroku um že malo razjasnil, med prvim poukom mora biti tudi ta: čist moraš biti in sramežljiv! Toda otrok tega znabiti takrat še ne bo prav razumel. Pouk mora biti njegovim letom primeren. Povej mu osobito o priliki, ko se otrok tozadevno kaj spozabi, da ne sme nikoli samega sebe ali druge gledati naže, se ne nag valjati ali počepati ali kazati, kar bo di zakrito. Povej pa otroku zdaj tudi v zrok, za kaj ne. Kdor kaj takega stori nalašč, se Bogu hudo zameri, kajti Bog vse vidi in vse vé. Pa tudi angel varuh otroka vidi in je grdobije žalosten. Tudi ata in mama bi ne mogla rada imeti takega otroka, ki ima rad grde reči. Vsak dober človek pa ljubi čistega, sramežljivega otroka, ki ne mara nič grdega ne gledati ne poslušati ne misliti. Kako je Jezušček v jaslicah lep, ker je lepo zakrit! Kako je Marija lepa na podobici, ker je bila sramežljiva! Kako je lep angelček varuh, ker je zmeraj čist! Kateri so čistega srca, so otroci božji. Bog jih posebno ljubi. Toliko pouka bo morda za prvi leti razumevanja (6—7), zadostovalo. O nečisto-

sti pa malemu otroku še ni nič omeniti. To bi vzbujalo v njem le radovednost.

Ko se otrok malo potegne in pride še več v stik z ljudmi, se mu mora tudi ta pouk razširiti. Ni zadosti, če vé samo to, da je nedostojno, ostudno, če kaj grdega počne sam s seboj ali z drugimi, če se o grdih rečeh (nagoti) pogovarja, če rad posluša grde pogovore ali kaj grdega rad gleda, misli in želi, ampak da je vse to tudi smrtni greh. To se mu mora zdaj započiti globoko v srce: prešiniti mora otroka pred tem grehom strah božji, sicer bo vse drugo prizadevanje za čisto otroško življenje le pljus v vodo. En sam smrtni greh — to otroku dopovej — da je tolika nesreča za človeka, da bi bilo boljše, ko bi ne bil prišel na svet. Njegov pravi dom potem niso več sveta nebesa; ampak ognjena ječa v peklu; njegov oče ni več dobri Bog, ampak peklena pošast; njegova duša ni več božja nevesta, ampak zavržena stvar, bolj grda ko vsak kušcar in vsaka kača. Ali kaj šele, če pride po takega od Boga zavrženega otroka smrt, nagla in brez spovedi, kakor se je že tudi zgodilo mnogokrat? V večnem ognju mora potem otrok trpeti, brez luči in polajšanja, in to vekomaj. Med samimi peklenškimi hudobami mora biti, vedno ločen od ata in mame, od bratcev in sestric, od vseh veselih ljudi, pa tudi ločen od dobrega angelčka-varuha in zlasti od ljubega Boga... Otrokovo srce bo znabiti zadrželo v sveti grozi in bojzani, če mu dopovej vse to ljubeznivo, skrbljivo in pretresljivo. A tak strah je svet, pa naj tudi na tisoče modernih vzgojevalcev trdi, da bo to otroku kaj v škodo — prazne marnje! Tudi naš ni nikogar ugonobil ta strah, varoval nas pa je, dvigal in krepil pa mnogokrat, četudi je bil pouk znabiti manj gorak, kot ga nasvetujemo mi. — »Zato nikar nikoli nobene hudobije! Rajši umreti ko grešiti! Rajši vse pretrpeti ko v grdobijo privoliti! Sam Bog nam rad pomaga, da v greh ne privolimo. Če ti pride kdaj kaj grdega na misel, to še ni greh; greh bi pa bil — in še velik — ko bi take grde reči rad premišljeval. Zapodi torej grdo misel in reci: »Ne maram za to, če mi pride stokrat na misel!« in prčeje pokličti tudi ljubega Boga in devico Marijo na pomoč: »O Jezus, ljubim te — pomagaj mi! O Marija, prosì zame!« Zdaj naj pa pride grda misel ali želja, kolikorkrat še hoče: ne more ti škodovati. Ravno takó tudi stóri, če kaj grdega zagledaš ali slišiš. Nikoli se ne smeš smejeti grdim kvantačem!

Velikonočno veselje.

Drugam poglej, če ti pride pred oči kaj grdega! Še manj pa, da bi kaj grdega govoril in drugim pripovedoval ali celo storil in počenjal! Če te pa kdo nagovarja v grdo reč, o tem pa gotovo meni povej brez pomislekov in strahu. Le tako se najlažje in najgotovейše ubraniš zapeljivca (zapeljivke), vzljubiš krasoto čistosti, pošteno življenje, ohraniš mir srca, telo in dušo čisto.»

O matere, ta nauk je velevažen! Nič ne rečemo preveč, če dostavimo: za srečo celega življenja vaših otrok je važen. Zato smo se ob njem nalašč malo dlje pomudili: vam v pouk in ravnilo, otrokom v blagor. — Ali koliko je mater in očetov, ki o vsem tem molče pred mladino ko mutci! Molče vsa najvažnejša in najnevarnejša leta! Pač, ozmerjajo že nesrečnega otroka z raznimi nečednimi priimki in primerami, če opazijo na njem znake in dejanja razuzdanosti in pohotnosti, toda kdo

ga je doma kdaj kaj poučil o lepoti svete nedolžnosti in o potrebi svete čistosti? Ali je potem čudno, če dorastejo otroci že šolskim letom in so še po šolskem pouku tako neverjetno kosmate in grčave vesti, da mislijo: nič drugega ni greh kot kletev. Osebito pa jim ne vbiješ v glavo, da je pred Bogom greh vsaka nečistost, že tudi nečistost v mislih, ako je prostovoljna, pa naj širokoveštni ljudje sodijo o tej reči, kakor jim drago. Prosimo vas torej, krščanske matere, ako opazite na svojih otrocih kakršnokoli razuzdanost, ne obkladajte jih v svojem gnevu z raznimi nečednimi priimki, ampak spominjajte jih rajši vsepričujočnosti božje, pa boste izredili drugače čiste otroke. Vzgojeslovec Förster, moder mož, parvi: »Kakor trepalnice branijo oko cestnega prahu, tako se nezavedno brani nesramnosti duša, ki je prepričana o pričujočnosti božji.« Lejte, še luteran uči tako! (Dalje.)

Zlate jagode.

10.

»Božjo ljubezen dosežemo, če trdno sklenemo, vse za Boga delati in trpeti in se predvsem ogibati tega, kar bi mu utegnili biti zoprno, in če ta sklep ob različnih prilikah, ki se za to nudijo, tudi zvesto izvršujemo. In da bomo to v važnejših stvareh bolje izpolnjevali, se moramo na to navaditi tudi v manj važnih. (Sv. Terezija.)

Sv. Terezija je morala pri raznih ustanovah redovnih hiš, ki jih je zgradila, prenesti mnogo hudega nasprotovanja; vendar je to ni motilo, temveč si je celo čestitala, da more toliko trpeti. Vselej je vprašala izkušene osebe za svet, da ne bi ničesar storila proti pokorščini in si pred Bogom ne imela ničesar očitati. Kajti čeprav se je zelo goreče trudila, da bi ustanovila samostane, kjer bi redovnice služile Boгу, vendar je rekla, da bi rajši pustila tisoč samostanov, kakor da bi zakrivila in storila še tako majhno nepopolnost.

Sv. Vincencij Pav. bi se bil lahko izognil premnogim ne majhnim sumnjam, očitkom in sramotanju, če bi se bil mogel le količkaj pregrešiti zoper preprostost in ljubezen; zdelo se mu je za malo, da bi kdaj kaj takega storil, in ni niti tedaj, ko je bil najhuje razžaljen, bilo na njem

opaziti sledu nepotrpežljivosti, temveč je bil vsekdar zelo zelo krotak in popolnoma miren.

Ko je nekoč cesarica Evdoksija zahtevala od sv. Krizostoma, naj krivovercem nekaj ugodi, o čemer je sodil, da ne more dovoliti, ne da bi Cerkev izdal, se je uprl zahtevi cesarice. Vznevoljena nad njegovim obotavljanjem, mu zapreti po nekem višjem državnem uradniku s pregnanstvom in s smrtjo, če nje ukazu takoj ne bo pokoren. — Svetnik pa odgovori: »Pojdite in povejte cesarici, da se Krizostom le ene stvari boji, in to je greh!«

Molimo! Podéli mi, o Gospod, milost, da se ne bom ničesar drugega bal nego greha, in uravnaj v meni ljubezen, da se zdržim vsega, kar ti ni všeč, da nikoli ničesar ne storim, razen zaradi tebe, in da bom želel trpeti, da ti pokažem svojo ljubezen!

11.

»Izvrsten način, kako se vaditi v ljubezni do našega Gospoda, je v tem, da se navadimo, živeti vedno v njegovih pričujočnosti. Za to so zelo primerni naslednji trije pripomočki: 1. Če moraš opraviti kako delo, misli si, kako je delal Gospod, ko je živel še kot človek na svetu, in potem delaj z istim namenom

in na isti način ter s sklepom, da ga hočeš posnemati. 2. Spomni se pogosto, da te z nebes gleda in v obilni meri rosi nate svoje milosti. 3. Vera naj ti v vseh tistih ljudeh, ki ž njimi občuješ in ki jih drugače vidiš, kaže osebo Gospodovo. Če bomo tako ravnali, bomo vsa opravila laže in popolneje izvrševali, mnogih napak, n. pr. razburjenja, nepotrpežljivosti itd, se ognili, in vrhu tega si bomo, če služimo bližnjemu, prav toliko pri tem zaslužili, kakor če bi bili služili Gospodu samemu.« (Sv. Vincencij Pav.)

Sv. Vincencij je natanko izpolnjeval svet, ki ga je dajal drugim. Nikoli ni ničesar začel ali sploh kakega dela opravil, ne da bi se bil prej zamislil v božjo navzočnost in se spomnil, kaj je Gospod rekel in storil. Odtod tudi njegovo vzpodbudno govorjenje: »Kristus je tako dejal, Kristus je tako ravnal.« Ko je bival pri Gandijevih, je častil v gospodarju Gospoda Jezusa, v njegovi soprogi prebl. Devico, v duhovnikih, ki jih je tamkaj videl, apostole, in v drugih osebah Gospodove učenice, in je rekel, da mu je ta vaja zelo koristila.

Neka pobožna Gospodova služabnica, ki je gojila željo, da bi neprenehoma mislila na Jezusa, se je navadila, da je gledala v oblastnikih (obrigkeitliche Personen) Jezusa kot najvišjega gospoda, v duhovnikih Jezusa kot velikega duhovnika, v siromakih siromašnega Jezusa, v žalostnih trpečega Jezusa, v otrocih pa dete Jezusa. Vse ji je vzbujalo spomin na Jezusa. Kadär je gledala solnce, je govorila: Kristus je solnce pravičnosti! — Če je videla kje kako luč, je rekla: Kristus je luč sveta! — jagnje: Kristus je božje Jagnje, ki odjemlje grehe sveta! — kruh: Kristus je živi kruh, ki je prišel z nebes! — knjigo: Kristus je knjiga izvoljenih!

M o l i m o ! O moj božji Zveličar, bodi vsekdar v mojem duhu po spominu na tvoje popolnosti, na tvoje skrivnosti in tvojo ljubezen! Bodi vsekdar v mojem srcu po svetih občutkih in po želji, da bi ti bil všeč! Daj mi, da bom govoril v tvojem jeziku in živel tvoje življenje!

(Dalje prihodnjč.)

Kako se možimo in ženimo ...

Povest v pismih. — Spisal Pavel Perko.

V.

Draga prijateljica!

Pri naši hiši je sedaj nekam žalostno, ker se Tinetova bolezen le noče obrniti na bolje. Bržkone bo jetika. Včeraj sem bila pri kamniškem Dereaniju, sem šla po zdravila. Rekla sem, da Tine upa, da ga bo tudi to pot pustilo, kot ga je ono zimo. Pa je rekel Dereani, da ta bolezen samo preneha in se malo oddahne, pri prvem večjem prehladu se pa ponovi in nadaljuje. Tinetu si tega z očetom ne upava povedati, ker Tine je zelo navezan na to, da bi živel in gospodaril pri hiši. Vendar, zdi se mi, da je zadnji čas že tudi on začel misliti na smrt, ker večkrat govori: Če bi pa le umrl, potem naredite tako in tako. On je bil vedno silno skrben za dom in bi bil res kdaj dober gospodar, kakor smo mislili. Sedaj pa ne vem, ali mu je namenjeno ali mu ni.

Ko sem šla iz Kamnika, sem se oglasila na pošti. In — kdo je bil notri — Golarjev Martin! Povem Ti, da mi je bilo zelo neprijetno. Takoj mi je prišlo na misel: Naj Bizjakova Tona to izve, pa bo takoj ogenj v strehi, češ: Nastavlja se mu, pa je rekla, da

se ne bo! Zato sem se rajši bolj grdo držala, Martin pa ni hotel nič videti, da se grdo držim, in je takoj vprašal, kako je s Tinetom. Jaz sem rekla, da slabo in da ima Dereani malo upanja.

»Ga pridem enkrat obiskat,« je rekel, »ker sva pri vojakih skupaj služila.«

Jaz sem pa to stvar takoj na šaljivo obrnila in sem rekla:

»Saj sedaj ne boš utegnil, ker boš moral vabiti na Bernotovo svatbo.«

On pa: »Ne bo nič!«

In je zamajal z dlanjo.

Jaz sem pa vprašala: »Ali niso bili na Brdu in ali niso napravili pisma?«

»So, ampak —.«

In zopet je odmajal z dlanjo.

A tako? — sem mislila. — Svatba bo, ampak Martin ne bo za tovariša.

Hotela sem ga še vprašati, ali je sam odklonil, ali ga vabili niso. Pa me je zmotila poštarica, ki je bila pregledala pisma in je rekla, da za nas nič ni. Potem sem šla. —

In zopet Ti moram povedati, Rezika, da je Martin v mojih očeh pridobil na veljavi.

Prav veselo mi je bilo pri srcu, ko sem pomislila, da Martin ne bo za tovariša. Teža Ti pa ne vem povedati, ali sem bila vesela zato, ker Tona ne bo imela prilike, da bi motila Martina, ali pa zato, ker je Martin obljubil, da pride obiskat Tineta. Ne, tega zadnjega

Vesela sem bila Martina, ko sem videla, da ima toliko samozavesti, da na svatbo ne bo šel; pa sem bila po drugi strani žalostna, ko sem vedela, da mu bom morala žalost storiti, kadar bo prišel. Ker vem, kaj bo vprašal, a jaz mu bom morala vendarle odgovoriti, da

Matí milosti božje.

nisem bila vesela; saj veš, da sem dala Toni besedo, da ji ne bom na poti. Sedaj pa, ko bo Tona zvedela, da je bil pri nas, bo pa rekla: Pogledj jo hinavko! Tako sta se meni v srcu mešala veselje in žalost.

je to nemogoče, dokler je količkaj upanja, da Tine ozdravi. Najbolje bi bilo, da bi Martin ne hodil k nam. Mislila sem po poti, da bi mu kar pisala, da naj ne hodi; pa bi bilo zopet grdo, ko bi mu prepovedovala obiskati

Fineta, ki sta bila tovariša pri vojaki. Tako sem nazadnje pustila vse skupaj pri miru, češ: Naj se izteče, kakor se vé in zna! —

Ko pridem domov, pa izvem novico, da se je Bernotova svatba — razdrla. To je pa prišlo tako, ker so drugi šuntali ženina, da je neumen, ako pusti, da Bernot dela ž njim kakor z otrokom. V nedeljo so ga pri Krvinu obdelovali, ko so pili pri mizi. Pri drugi mizi je pa sedel tisti Čuden iz Koráskega, ki ima mlin in žago na električno. In pa eno hčer ima, tisto Klaro, ki navzkriž gleda. To bi Čuden silno rad omožil in bi ji dal doto, kakršno bi kdo hotel. To nedeljo je bil nekoliko pijan in je poslušal fante, kako se menijo o Bernotu. Pa je pristopil in je udaril ob mizo in rekel:

»Jaz pa vem za eno, ki bi šla s teboj tudi pod razdrto streho!«

»No, in katera —?«

»In vem za enega, ki je njen oče in ki bi ti popravil vse cimpranje in odšel dote ne dvajset, ampak sto tisoč.«

»No, in kdo je ta?« je vprašal Lojz.

»To je ta, ki pred teboj stoji!« je odvrnil Čuden.

»In tista je njegova hči Klara,« je pripomnil Krvina.

»Bravo, bravo!« je zabreščalo po sobi.

Potem je Krvina potegnill Čudna v sosedno izbo in mu je razložil, kako in kaj je med Lojzom in med Mico. Pa je prišel Čuden in je še enkrat udaril po mizi, rekoč:

»Tisto, kar se je zavezalo, naj se pa razveže! Pred sodnijo naj se ceni in plača!«

»In kdo bo tisti, ki bo plačal?« je napeljal Krvina.

Čuden pa:

»Tako, ti Krvina hočeš vedeti, kdo je tisti, ki bo plačal? In ti fant, ki si ženin, hočeš tudi vedeti? In vi drugi tudi? Dobro, vam pa povem: Tisti, ki bo plačal, je Čuden iz Koráskega!«

In tako se je naredilo. Oklici so se ustavili, Bernot in Mica pa sta ostala na cedilu. Čudnova Klara bo pa dobila ženina, ki se mu sama niti ponujala ni. Ali ni to nekaj posebnega, da bo pri nas enkrat ena dobila ženina, ki se mu ni ponujala? Kaj Rezika, pri nas se gode čudne stvari?

Sedaj me ima pa radovednost, kako je s tisto Martinovo odklonitvijo. Kaj je hotel reči oni dan na pošti, ko je odmajal z roko? Ali je hotel reči: Vabili so me, pa nisem sprejel —, ali pa je pomenilo: Bi bil, ampak svatbe ne bo... Pa naj je že tako ali tako, to je gotovo, da Tona sedaj ne bo družica. In vendar se je tako veselila svatbe! A motiš se, Rezika, ako misliš, da bo sedaj Tona mirovala. Bo že dobila potov in načinov, da se približa. — Take je treba poznati! In Tona je na tistih. Bom pazila na njo, da vidim, ali ji je res tako malo mar za Martina, kot je trdila onokrat. Kar bo novega, to Ti bom pa vse natanko popisala.

Tvoja Katarina.

„Prepevajte!“

Zbirko pesmi »Pojte!« poznate — vsaj po imenu. Morebiti jo tudi imate in iz nje požete. Ali ste brali zadnjic v »Bogoljubu«, kako je v Kostivnici? Fara ima le enega duhovnika. Naročili so pa »Pojte!« 150 izvodov, pojejo iz nje v cerkvi fantje in dekleta, možje in žene, in znajo že polovico vseh pesmi, ki jih je 190. Ko bi povsod tako, potem bi bil namen knjižice popolnoma dosežen. Zaenkrat je knjižica pošla, pa se bo kmalu spet dobila.

Krščanski ljudje pa smejo peti ne samo nabožne pesmi, ampak tudi svetne, če so poštene in dostojne. Zato je medtem izšla druga zbirka pesmi, svetnih, narodnih in drugih bolj ali manj znanih, z naslovom »Prepevajte!« Zbirka obsega 170 pesmi. Povedati je treba, da ni bilo lahko spraviti skupaj toliko takih pesmi, ki se lahko dajo vsakemu v roke. Treba je bilo veliko iskanja, zbiranja in izbira-

nja. Kajti večina narodnih pesmi je ali pivskih ali »zaljubljenih«. Zaljubljenih uredništvo »Bogoljuba« ne sme izdajati, pivskih pa noče, ker je tega mnenja, da ljudje že dosti pijejo in ni treba, da bi se še s petjem vzpodbujali k gršemu pijančevanju. Kljub temu pa se je zbralo lepo število čednih pesmic, ki naj bi jih posebno naši fantje in dekleta pridno prepevali.

Boga častiti, sebe pa pošteno zabavati, grde kvante z lepimi pesmimi izpodriniti, to je namen obeh zbirk. Kakor sta obe knjižici neznatni, sta vendar velikega pomena za vzgojo našega ljudstva. In kjer imajo kaj smisla za to, jih bodo v večjem številu naročili in pridno rabili. Po naših cerkvah, dvoranah, hišah, polju in logu naj odmeva pošteno petje, pa bodo mladi ljudje vse drugačni. Ne bo jih veselilo, kar je nizkega in grdega, marveč le kar je lepega in plemenitega.

Knjižica »Prepevajfe« je prav lično vezana. Če pa komu glede vnanje oblike ni kaj všeč, vedite, da je namen zbirke ta, da imate pred seboj besedilo, in sicer ne zato, da ga gledate, marveč da ga pojete.

Namesto priporočanja, naj bo tukaj nekaj pesmic iz zbirke ponatisnjenih:

Tri rožice.

Tam je vrtec ograjen, ograjen, oja!
Z zlatim plotom obsajen, obsajen, oja!
Ojaja, ojaja, obsajen, oja!

Tam rastéjo rožce tri, oja!
Vse so rdeče kakor kri, kakor kri, oja!
Ojaja, ojaja, kakor kri, oja!

Prva rožca lilija, lilija, oja!
Je Marija usmiljena, usmiljena, oja!
Ojaja, ojaja, usmiljena, oja!

Druga rožca gartroža, gartroža, oja,
je Marija žalostna, žalostna, oja!
Ojaja, ojaja, žalostna, oja!

Tretja rožca rožmarin, rožmarin, oja!
Jezus je Marijin sin, oja!
Ojaja, ojaja, Marijin Sin, oja!

Solnce čez hribček grc.

Solnce čez hribček gre,
luna pa za gore,
zvezdice presvetle
se potope.

Solnce čez hribček gre,
ptičice žvrgole,
žarkov se vesele,
k nebu lete.

Solnce čez hribček gre,
rožice se bude,
v rosi se njih glavé,
krasno blišče.

Solnce čez hribček gre,
pesmi v nebo done;
rajati tudi sme
moje srce.

Škrjanček poje, žvrgoli.

Škrjanček poje, žvrgoli,
se bel'ga dneva veseli.
Škrjanček, poje v beli dan,
pozdravlja hrib in plan.

Iz sna se naglo kmet zbudi,
na polje njemu se mudi,
modrina vedrega neba
lepo se mu smehlja.

Pastirček poje si na glas,
ker je na pašo gnati čas,
on poje Bogu tisoč hval,
ki lepi dan je dal.

Potoček lahno žubori,
to žuborenje se glasi
ko miloglasna pesmica,
hvaleča Stvarnika.

Zato, o človek, tudi ti
Boga ne zabi hvaliti,
ki modro je ustvaril svet,
vse spravil v lepi red.

Ena ptička mi poje.

Ena ptička mi poje,
po zraku leti.
Pa zakaj bi ne pela,
k' se j' dobro godi!

Pa ne seje, ne žanje,
pa dobro živi.
Pa Boga nič ne žali
lepo ga časti.

Pojte, pojte ...

Pojte, pojte drobne tič'ce,
preženite vse meglič'ce,
da bo s'jalo solnčece
na moje drobno srčece.

Tičice lepo pojejo,
Bogu hvalo, čast dajejo,
za vse milost' in dari,
ktere Stvarnik jim deli.

Pesmi so razdeljene v šest oddelkov:
1. Veselje in žalost: 25. — 2. Fantovske in
dekliske: 40. — 3. Domoljubne: 29. — 4. Le-
pota narave: 27. — 5. Razne: 26. — 6. Ša-
ljive: 23.

Pri manj znanih pesmih je navedeno,
kje se dobe note. Mnoge so znane. Neka-
terih napev pa ni toliko znan, a je bese-
dilo tako lepo in prijetno, da jih je zaradi
njega vredno natisniti.

Knjižica se dobi v Dobrodelni pisarni
v Ljubljani in stane izvod 8 Din. Na deset
izvodov eden za nameček.

Pesmi M. Elizabete — odlikovane.

Redka čast je doletela našo pesnico, M. Elizabeto. Poklonila je namreč oba zvezka svojih poezij »Iz moje celice« svetemu očetu in sedaj je prejela iz Vatikana pismo zahvalo, ki jo vidite v ponatisu in ki se glasi v slovenskem prevodu:

Častita mati! Sveti oče je z velikim veseljem sprejel otroškovo poklonitev Vašega dela »Tihe celice cvetovi« in se Vam po meni zahvaljuje ter Vas očetovsko blagoslavlja. To prilikó porabim, da Vas zagotavljam čustev svojega iskrenega spoštovanja.

Vaši Častitosti najvdanejši v Gospodu

D. K. Gaspari.

Čestitamo predvsem pesnici, ki ji mora biti blagoslov najvišjega Pastirja svete Cerkve v veliko veselje. Pa tudi mi vsi se lahko radujemo z njo, da je prišla drobna knjižica slovenskih poezij v roke namestniku Kristusovemu. Saj do sedaj ni gotovo še noben slovenski poet poklonil cvetov svojega duha njemu, ki je oče otrok vseh narodov, vseh jezikov. In prav je, da je ravno ta pesniška zbirka prva našla pot v Vatikan, v žarišče katoliškega življenja. Saj so vse te pesnitve polne Boga, o skrivnostih svete vere govore, o sreči pripovedujejo, o oni blaženi sreči, ki

poteka iz neusahljivih virov večne Resnice, iz studencev milosti, iz prevzvišenega zaklada svete Evharistije. V luči Kristusove ljubezni, vere in upanja Vanj so se razvili ti pesniški cvetovi zato je prav in primerno, da pridejo tudi v roke njemu, ki je Njegov vidni namestnik tu na zemlji.

Obe zadnji knjigi naše pesnice »Cvetje na poti življenja« in »Tihe celice cvetovi« II. del se dobita v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Obe prav toplo priporočamo.

Toliko slabega čtiva je razširjenega že tudi med našim ljudstvom; vse, kar zastruplja mlada srca, raste prosto in bohotno, prevodi tujih nizkotnih del se razpečavajo. Sezite vendar tudi po dovršeno lepi, na domačih tleh zrasi knjigi, ki vam v dneh studa nad podlostjo sodobnega življenja obrne pogled in srce tja, kjer še žive ideali, v kraljestvo lepega, ki je medel odsev one Lepote, za katero so ustvarjena naša srca! Knjiga je priznane pesniške vrednosti, pa vendar lahko umljiva tudi preprostim ljudem, vsem takim, ki ljubijo Boga in cenijo vse, kar nas vodi k Njemu, nas navdušuje in razveseljuje na poti k večnemu cilju. Zato vsem še enkrat: Podpirajte dobro stvar in razširjajte lepo knjigo, sebi in drugim dušam v korist!

Mašna in molitvena zveza za izpreobrnitev daljnega vzhoda.

Red trapistov je ustanovil mašno in molitveno zvezo na čast Mariji Brezmadežni za izpreobrnitev poganov na Kitajskem, Japonskem in po njima sosednjih pokrajinah. Od sv. očeta ima nalogo dvigniti ves katoliški svet k molitvi za uspeh misijonov v teh pokrajinah. In ker ima samostane po vseh delih sveta, je upati, da bo kolikor toliko uspelo.

Organizacija. Vrhovni vodja zveze je generalni opat trapistov. Njeno središče je v opatiji Cistercij na Francoskem, vsi drugi samostani reda po vsem svetu pa so pokrajinska središča. Za Slovenijo je samostan v Rajhenburgu ob Savi.

Pogoji za pristop. 1. Vpis v imenik udov pri ondotnem pokrajinskem središču. 2. Dotičnik daruje vsako leto eno sv. mašo ali jo da darovati po drugem, ali pa sprej-

me v letu dvanajst sv. obhajil v namen zveze.

Odpustki in pravice.

A. Za vse vernike, ki pristopijo k tej zvezi:

I. Popolni odpustek — pod navadnimi pogoji:

1. Ako pobožno molijo vsaj dvajset minut pred Najsvetejšim, svečano izpostavljenim, da bi se izprosila izpřeobrntev zgoraj imenovanih poganov.

2. Sledeče dni: na Božič, na novega leta dan, na dan sv. Treh kraljev, na Veliko noč, na vnebohod in na Telovo; na praznik Brezm. spočetja, Marijinega rojstva, Mar. oznanjenja, na Svečnico in Mar. vnebovzetja; na god sv. Janeza Krst., sv. Jožefa in na dan njegovega varstva, na godove 12 apostolov, sv. Franč. Ksav., sv. Benedikta, sv. Bernarda, sv. Dominika in sv. Frančiška Asiškega.

3. Vsak drug dan, ako sprejmejo sv. obhajilo v namen zveze.

II. Odp. 7 let in 7 kvadragen, kadar s skesanim srcem in v isti namen:

1. pobožno prisostvujejo daritvi svete maše, ali če so duhovniki, priemento živih molijo;

2. molijo v cerkvi kakega trapistovskega samostana.

B. Vsi duhovniki, ki so v zvezi ter opravijo vsaj eno sv. mašo v namen zveze, imajo pravico:

I. blagoslavljanje, z vsaj pametno presumiranim dovoljenjem ordinarija kraja, kjer se dotičnik te pravice poslužuje:

1. Zunaj Rima, s samim znamenjem križa, rožne vence, križce, sv. razpela, svetinjice in majhne kipe, na »apostolske« odpustke (kakor so naštetih v »Acta Apost. Sedis« dne 17. februarja 1922).

2. S samim znamenjem križa, druge rožne vence, podobne Marijinim, na »križarske« odpustke.

3. Po predpisanem obredu pas sv. Jožefa.

4. Podeljevati, tudi z enim samim molitvenim obrazcem, škapulirje presv. Trojice, pasijonskega, karmelskega, brezmadežnega spočetja in žalostne Matere božje.

II. Osebno pravico privilegiranega oltarja štirikrat na teden, razen če že imajo podobno pravico.

Prvi, ki se je v zvezo vpisal, je sam sv. oče, ki je obljubil maševati v ta namen ne samo enkrat na leto, ampak vsak mesec.

Kdor se hoče dati vpisati ali pa želi natančnejših pojasnil, naj se obrne na samostan očetov trapistov v Rajhenburgu ob Savi.

Kako je s Kitajskim?

Kitajska je največja misijonska dežela. Šteje 400 milijonov ljudi, to je četrtno vsega človeštva. Vsa znamenja kažejo, da se pričinja tam doba velike žetve. Misijonarji pripovedujejo, da bi bilo možno zopet beležiti uspehe kot jih čitamo v zgodovini sv. Frančiška Ksaverija, ako si kat. Cerkev utrdi predvsem štiri postojanke: 1. Kat. šole; 2. veliko domače duhovščine in armado katehistov (domačih mis. pomočnikov); 3. kat. tisk in 4. kat. organizacije. —

Samo nekaj splošnega o katol. šolah. Kitajska doživlja veliko probujo nacionalnega in kulturnega življenja. Stare tradicije, stari, včasih do smešnosti omejeni nacionalni nazori se rušijo, popravljajo in presnavljajo. Moderni duh prihaja v deželo, preosnova se vrši v znamenju osamosvojitve na vseh poljih. Anarhija, ki spremlja vedno take nagle preobrate, je popolnoma začasen pojav in bo po sodbi

vseh poročil izginila, ko se razmere izkristalizirajo v določeno smer.

Nove ideje prihajajo v deželo, predvsem potom dijaštva, ki študira v inozemstvu in potom šol, ki jih ustanavljajo bodisi razne konfesije, bodisi država. Za katoličane je stališče jasno. Nove ideje, ki naj Kitajsko prenove, morajo biti katoliškega izvora ali vsaj ne smejo biti katoličanom neprijazne. Žal, da je v tem oziru že veliko zamujenega. Utegne se zgoditi kaj podobnega kot na Japonskem, kjer ima n. pr. učna knjiga za zgodovino na srednjih šolah odstavek o kat. veri, kjer se čitajo razne laži, n. pr. kako prodaja papež odpustke, kako papež služi cesarjem, kako se mora ubogi katoličan odpovedati svoji svobodni volji itd. To se podaja kot zlata resnica mladini (cf. Kath. Miss. 1921—22, str. 233). Zato je nujno, da se ves katoliški svet zavzame za to stvar. Na eni strani bo treba misliti na to, kako bo dijaštvo, ki bi imelo

mного odličnih katoliških univerz in mnogo denarja za štipendije. Ko bi se doseglo to, bi bil prepreden uvoz brezverske, liberalne, socialistične, kapitalistične in frimasonske šare v te kraje, kjer ljudje sami ne morejo ločiti ponarejenega od pristnega. —

Drugo vprašanje so šole v Kitajski sami. Mnogo so že storili katoličani za nižje šolstvo, dasi tudi ni bilo mogoče vsega. A kričeče pa je pomanjkanje srednjih in višjih šol vseh vrst. S temi šolami je mogoče spraviti čim največ katoličanov na vplivna mesta v upravi države in med inteligentnimi krogi sploh, s čimer bi odpadel predsodek, da je katoliška vera le »k večjemu za neuko maso«, kar pomeni na vzhodu mnogo. Pri poganskih obiskovalcih pa bi ostal neizbrisen vtis kat. profesorja, vesel spomin na kat. šolo in hvaležnosti ter občudovanje, česar je zmogel vsak pogan, obenem pa bi bili pravilno poučeni o katoliški veri, kar je sedaj, ko so šole pod nekatoliškimi in protikatoliškimi vplivi, nemogoče. Poleg tega, da bi se na ta način število izpreobrnjenih zelo povečalo, bi tudi ugled katoličanstva zelo porastel, ker bi videli pagani v njem nositelja kulture. Kljub zmedenim razmeram, ki vladajo na Kitajskem, bi bilo to

mogoče, ker imajo tujci še vedno dovolj zajemčeno varnost. Treba bi bilo le osobja, laičnega kot duhovskega, in denarja. Seveda treba dodati k temu še obilne in pa vztrajne molitve.

Kakor se poroča, se bo letos vršil sestanek vseh kitajskih škofov, kjer pridejo vsa različna vprašanja na vrsto. Upamo, da bo baš ta sestanek pripomogel prav mnogo ljudi v šolskem vprašanju do uspehov. Sv. stolica se prav živo zanima za daljnji vzhod sploh, posebej pa še za Kitajsko. Znano je, da so kitajski katoličani poslali papežu v dar oltar v kitajskem slogu. Sprejel ga je zelo radostno in ga dal postaviti v svojo privatno kapelo. Zelo pogosto mašuje pri njem, »da se vedno spominja svojih ljubih Kitajcev«.

Ako nas vsa znamenja ne varajo, bodo prišli v doglednem času v poštev za misijoniziranje Kitajske tudi misijonarji in sestre iz vrst slovanskih narodov. Z gotovostjo se je nadejati, da bodo z odličnimi lastnostmi, ki dičijo slovanske narode sploh, mnogo pospešili delo. Vsekakor ne more nihče več ostati brezbrizen pri tako važni stvari. Gre za to, ali bo probujena Kitajska poganska, protestantska ali pa katoliška.

Misijonska majniška pesem.

Veseli ptički so zapeli v logu,
zagostoleli ljubko v slavo Bógu.
Zasinil je pomladni solčni žar,
spet šmarnice krasijo Tvoj oltar,
premila majniška Kraljica!

Ozri se, Mati, v ljudstvo svoje zbrano,
v poljano živo, s cvetjem posejano;
nad njo se spenja višnjevo nebo,
iž nje molitve, vzdihni k Tebi vro:
Uslíši míle prošnje, Matí!

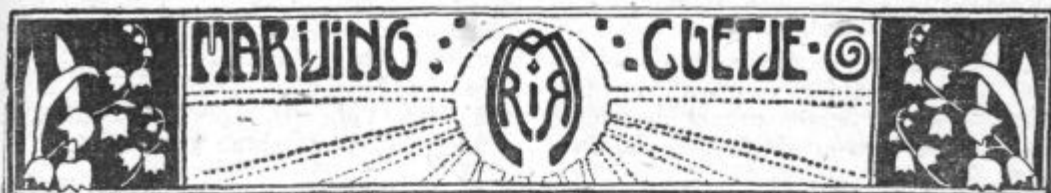
Če pa obličje je veseloresno,
če v maju mu je v srcu letos tesno,
če mlade mu oči sicer žare,
a v njih se solzni biseri bliščé —
oprosti pevcu, mila Mati . . .

Čuj; vsepovsodi spomladansko petje!
Glej; vsepovsodi spomladansko cvetje!
Narava vsa dehti, slavi Boga,
poganski človek pa ga ne pozna . . .
O pošlji Luč mu, Morska zvezda!

Mladina naša rože trga vneta
in Tebi, Mati, kite, vence spleta.
Pogančkom cvetke pravtako cvetó,
a kaj bi ž njimi, ubožci ne vedo.
O daj, da kmalu Te poznajo!

V obilo srcih še pomlad ni vsklila;
še dalje zimska noč jih bode krila.
Da vzide v srcih vseh pomladni dan,
da vzljubi Te kristjan in vsak zemljan,
izprósi, milostna Kraljica!

A. Martinčič.

Naznanila.

1. Marijinim družbam lavantinske škofije naznanjamo veselo novico, da je za škofijskega voditelja Marijinih družb imenovan od pre-

mož v Ljubljano. Prosim, mislite fantje in moške že zdaj na to in se pripravite, da pridete v takem številu v Ljubljano, da boste častno zastopali moški spol! Mari-

DAL VATICANO, 15 Mayo 1924.

R. 2880
 DIREZIONE DELLA BIBLIOTECA

Carissimi Padri!

Il Santo Padre ha voluto gradire il fedele omaggio della sua lavanda: «Fidei cultus custodit» e per suo mezzo ha ringraziato e paternamente benedetto. «Mi valgo dell'occasione per rafforzarmi con sensi di tenerezza»

D. V. R.

*Fatto nel giorno
 1. C. Gaspari*

*Apri Andrea Benedetti
 della Procurazione a San
 Lubiana*

Pismo kardinala Gaspari-ja M. Elizabeti. (Glej str. 110.)

svetlega gospoda škofa častiti gosp. stolni kanonik Franc Časl. Doslej edino lavantinska škofija ni še imela škofijskega vodnika. S tem imenovanjem bodo dobile Marijine družbe sedaj največje slovenske škofije nov razmah in razvitek. Zato to imenovanje z veseljem pozdravljamo.

2. Mladeniškega shoda na binkoštni ponedeljek, ki smo ga zadnji dve leti imeli s tako lepim uspehom, letos ne bo. To pa zaradi marijanskega kongresa dne 7. in 8. sept. Takrat pričakujemo veliko mladeničev in mari-

janski kongres bo še prav posebno pozornost obračal ravno mladeniškim in moškim Marijinim družbam. Do takrat, če Bog da, bo tudi že gotova posebna knjižica za vas »Fantič, le gori vstan!«, ki jo boste ob tisti priliki lahko kupili. Da se torej vidimo tiste dni v Ljubljani v kar največjem številu!

3. Preproste, a prav primerne in lepe svetinje za mladeniške in moške družbe se dobe pri Ničmanu v Ljubljani. Je kar igla z lično, vtisnjeno Marijino podobo, ki se zatakne v obleko.

Stane ena 10 dinarjev, več skupaj so po 9 dinarjev.

4. »Vodilo Marijinih družb« naj si gotovo naroči vsaka Marijina družba. V njem imate precej natančno razložene vse glavne dolžnosti, delo in

opravila Marijinih družb. Posebno delovanje odsekov je opisano nadrobno. Kolkor več bo te knjižice v družbi, toliko boljša bo družba. — Dobila se bo kmalu tudi »Pojte!« (II. izdaja) 12 dinarjev. »Prepevajte« stane 8 dinarjev.

Nov vzor našim fantom.

† Jožetu Hočevanju v spomin.

Napisal župnik Viktor Čadež.

(Konec.)

Rajnega Jožeta obrt' je Bog očitno blagoslavljal: kot izvrsten kovač je bil znan po celi okolici in še marsikje drugod in vse ga je cenilo kot takega; lahko bi si bil napravil lepo premoženje in pil v polnih požirkih iz čaše življenja. Pa se je odrekel celo vsaki opojni pijači — bil je več let popoln abstinent —; kadil ni nikdar; v slabi družini, na grešni veselici ali na plesišču bi ga bil zastonj iskal. Z denarjem si je raje »zbiral zaklade v nebesih, kjer jih ne konča ne rja ne molj, in kjer jih tatje ne izkopljejo in ne ukradejo«. (Mat. 6, 20.) Pesnikovo naročilo: »Odrpto srce in odrpte roke imej za trepečega brata« je njemu prešlo v kri in meso. Nihče ni praznih rok odšel od njega, kdor se je v stiski nanj obrnil; kolikrat pa je še nenaprošen kako kovaško delo izvršil zastonj! Če je bilo treba podpreti z denarjem kako dobro stvar, on gotovo ni izostal. Bodi med drugim omenjeno, da je poznavajoč korist katoliških misijonov tudi zanje daroval lepe vsote. Mnogo njegovih dobrih del se je zvedelo, še več pa jih je, ki so zapisana v knjigo življenja, ne da bi svet vedel o njih.

Vse to ga mora v naših očeh močno povzdigniti. Lažje se je svetu odreči človeku, ki mu je svet trda mačeha, kakor človeku, ki se mu smeje solnce sreče in katerega je narava razkošno obdarila s svojimi darovi, kakor ravno našega Jožeta. To je tudi vzrok, zakaj angleški nabožni pisatelj v svoji knjigi »Vse za Jezusa« posebno občuduje svetnike in svetnice, ki so nekadaj sedeli na kraljevih prestolih, pa jih ves sijaj kraljevih dvorov ni omamil, tako da se njih imena blesté sedaj med imeni svetnikov.

In Jožetova ponižnost! Če si enkrat imel opraviti z njim, si vedel, da napa njegovo srce ne pozna; kdor je imel srečo z njim občevati, ga je moral vzlju-

biti, tako prikupljiv in ljubezniv je bil vsled svoje ponižnosti. Prepira ni poznal; če je kdaj med društveniki nastalo kako nesporazumljenje, treba je bilo le njega, pa se je vse poravnalo. Resnično: »med prevzetneži so vedni prepiri« (Preg. 13, 10); kjer je ponižnost, zgine prepir kakor sneg ob pomladnem solncu. Če bi kdo hotel Jožeta žaliti, bi ga bil gotovo tedaj, če bi ga v obraz hvalil. Le poglej njegovo sliko! Že po tej, četudi slabi — boljše ni bilo mogoče dobiti, kar je tudi značilno za njegovo ponižnost — lahko slutiš, da je v njem vijolica ponižnosti pognala globoke korenine.

Kaj pa čistost? Kdor bi hotel po zasluženju opisati Hočevanje ljubezen do svete čistosti, bi moral videti v njegovo srce. A to nam ni dano. Pa saj je človekovo zunanje življenje odsev notranjega. Po tem sklepajoč moramo reči: Jože je oblačilo krstne nedolžnosti ponesel neomadeževano pred sodni stol božjega Sodnika. Tudi najbolj strupen jezik bi mu glede čistosti ne mogel ničesar očitati. Zamrl je v njem stari Adam z grešno poželjivostjo; zdelo se je, kakor da se ga ogenj mesene strasti sploh ni dotaknil. Živel je med ljudmi »nedolžnih rok in čiste ga srca« (Ps. 23, 4), kakor prikazen iz drugega sveta, v resnici angel v človeški podobi. Na očeh si mu lahko bral, kak mir in kaka zadovoljnost sta vladala v njegovem srcu: plačilo, katero prejema jo čiste duše od Boga že na tem svetu.

To vam je v glavnih obrisih slika Jožeta Hočevanja. Naravno, da je takega mladeniča vse ljubilo in spoštovalo, in da sovražnika sploh ni imel, odtod pa tudi tem večja žalost ob njegovi tako zgodnji smrti. Ni dosegel visoke starosti, saj je umrl v najlepši moški dobi. »Zgodaj je končal, pa je spolnil veliko let, zakaj življenje brez madeža je velika starost«

(Modr. 4); te besede Sv. Duha lahko po vsej pravici nanj obrnemo. Seveda se ne, hote človeku usiljuje vprašanje: Zakaj je modri Bog hotel, da je koščena roka smrti segla po enem najboljših sinov naše domovine v času, ko smo stavili nanj še tolike upe. A zastoj bi iskali tukaj popolnega odgovora na to vprašanje; ne preostaja nam drugega kot v vsej vdanosti ponižno se ukloniti sklepom božje Previdnosti. Če bi pa skusili vsaj nekoliko dvigniti zagrinjalo potov božje Modrosti, se pač ne bomo motili, ako rečemo o našem Jožetu to, kar pravi sv. Pavel v pismu Hebrejcem (11. pogl.); naštevajoč mnoge pravične stare zaveze poudarja o njih, da jih »svet ni bil vreden«. Tudi mi Jožeta nismo bili vredni, dasi smo ga vsi brez izjeme visoko cenili, zato nam ga je Bog vzel.

Morda boš z glavo zmajeval, češ: pretirana hvala! Saj ni mogoče, da bi kdo tako živell. Vendar tak dvom se more roditi le v srcu tistega, ki Hočevařja ni poznal. Kdor ga je poznal dodobra, bo moral priznati, da je tukaj podana le pomanjkljiva slika njegovega, kristalno-či-

stega, kakor iz marmorja izklesanega značaja. Kdor bi imel pomisleke o resničnosti tega opisa, pa bi se mogel pozneje na lastne oči prepričati, temu bi se godilo nekako tako, kakor se je godilo kraljici iz Saabe, ki je mnogo čula o modrosti Salomonovi in njegovem bogastvu, pa je hotela sama videti, koliko je na tem. Prišla je k Salomonu in mu pred svojim odhodom priznala: »Nisem verjela, ko so mi pravili, dokler nisem sama prišla in skušala, da mi polovico ni bilo povedanega. Večja je tvoja modrost in tvoja dela, kakor sloves, ki sem ga slišala.« (III. Kralj. 10, 7.)

Za ta svet je Jože dokončal. Njegovo truplo počiva ob vznožju kamniških planin na mekinjskem pokopališču prav blizu g. župnika Riharja, kakor da bi tudi po smrti ne mogla biti ločena dva, ki ju je v življenju družila tako srčna prijateljska vez in ki sta osnovala in izpeljala toliko načrtov. A kakor trdno upamo, sta njuni duši, rešeni telesnih spon, sedaj še tesneje združeni, ko v rajskem veselju uživata plačilo za prestane trude in boje.

Dopisi.

Dobova. 25. marec je zgodovinski dan za lepo dobovsko faro. Nad 30 mladeničev je pristopilo v Marijino družbo ta dan. Kakor malokdaj, je bila velika cerkev polna vernikov, ki so prisostvovali prelepi pobožnosti. Med potrkavanjem zvonov in lepim petjem so korakali mladeniči iz kapelanije pred Marijin oltar, kjer so prisegli zvestobo nebeški Kraljici. V očesu marsikaterega Dobovčana je igrala solza veselja.

V Beli cerkvi je bilo v novoustanovljeno mladeniško Marijino družbo sprejetih 29 fantov. Pa upamo, da bo tem 29im sledilo v teku leta še 29 drugih, ki so tudi vredni, da jih sprejme Marija pod svojo zastavo.

Zagorje pri Pilštanju. Božjepotno tridnevno češčenje na čast Materi božji »Zagorski« imenovani, bomo obhajali letos z večernicami praznika Vnebohoda Kristusovega dne 29. maja ter končali skupno romarsko pobožnost z večernicami v nedeljo, dne 1. junija. Preč. gg. misijonarji od sv. Jožefa pri Celju nam bodo pobožno češčenje vodili. Romarji staroslavne romarske cerkve in častilci milostipolne Matere božje, pohi-

timo preko doline in planine pred prestol Jezusov in Marijin in prosimo, kar vsak potrebuje za dušo in telo! »Kdor mene najde, najde življenje,« pravi Marija, božja in naša Mati.

Velika Lašče. Od 10. do 13. marca smo imeli duhovne vaje za fante tukajšnje župnije, ki jih je vodil o. Ramšak. Kljub snežnim zametom so bili govori dobro obiskani; povprečna udeležba: 160. Zadnjih govorov in skupnega sv. obhajila pa so se udeležili do neznatnih izjem — vsi fantje. Tako je prav, fantje! Kadar se vam bodo zdeli sklepi duhovnih vaj pretežki, se spomnite, da bo končno zmagala poštenost.

Z Ledin. Dne 30. marca se je poslovil od nas g. župnik Filip Marješič. Tista italijanska oblast, katere zastopniki pravijo, da smo vsi eno — Italijani in Slovenci — podi slovenske duhovnike preko meje. Osem let je bival g. Marješič med nami. Bog mu plačaj njegov trud! Nauki njegovi niso padali samo na trdo ledino, marveč tudi na mehka tla. Marijina družba mu je z Mar. vrtcem vred napravila primerno poslovilnico.

Po domovini.

Imenovanje. Sv. oče Pij XI. je imenoval profesorja in kateheta na ženskem učiteljsišču v Ljubljani, pesnika dr. Alojzija Merharja (Silvin Sardenko) stolnim kanonikom v Ljubljani.

Za pomožnega škofa v Dubrovniku je sveta stolica po želji sedanjega škofa dr. Marčelića imenovala Vlaha Barbića, kanonika ondotne stolne cerkve.

† **Prošt dr. Sebastijan Elbert.** Dne 29. marca so v Novem mestu pokopali ondotnega prošta, ki je umrl po daljšem bolehanju. Pokojni je bil rodod Bavarec, a se je tako uživel v slovenske razmere, da je bil kakor domačin. V Novo mesto je prišel pred 26. leti. Novomeščani so mu lahko hvaležni, kajti s svojo vplivno besedo je dosegel za mesto marsikatero ugodnost. Po svoji izredni gostoljubnosti se je prikupil tudi političnim nasprotnikom. Naj mu sveti večna luč!

† **P. Kalist Medič.** Ob 80 letnici svojega rojstva je umrl na Brezjah starosta frančiškanske province o. Kalist, d. svetnik in bivši upravitelj župnije Marijinega oznanjenja v Ljubljani. Umrl redovnik sv. Frančiška je bil svoj čas poznata in odlična osebnost v Ljubljani. Vnet za čast in službo božjo, odločen, vesten in tudi postaven — je užival splošno spoštovanje in bil znan tudi kot dober pridigar in prijatelj lepega cerkvenega petja. Tudi sam je z vsem ognjem pepeval, ko je imel slovesno sv. mašo. Predglasje s premljevanjem orgel († P. Angelik Hribar) je bila neka posebnost. N. p. v m.!

Umrl je 5. aprila na Brezovici pri Ljubljani župnik Fr. Češarek, star 58 let. Rešila ga je smrt dolge mučne bolezni. Životaril je zadnji čas le vsled umetne hranitve in bil takorekoč mučenik. Na Brezovici je služboval 11 let. N. p. v m.!

Smrtna kosa. Na Bučah (Štaj.) je umrl dne 16. marca župnik Jakob Kranjc, Pokojni je bil rojen v Št. Juriju o. j. ž. leta 1865. R. i. p.!

Spremembe v lavantinski škofiji: Za nadzornika Marijinih družb je imenovan stolni kanonik Fr. Časl. — Župnika sta postala Fr. Toplak v Pišecah, in J. Rolan v Razborju. — Premeščeni so gg. kaplani: J. Kotnik iz Galicije v Selnico; Fr. Vavpotič iz Ormoža v Ma-

zenberg; Fr. Rampre iz Kamnice v Ormož; A. Rantaša iz Selnice v Turnišče, kjer je oboel Fr. Ostrž.

Duhovske spremembe v goriški nadškofiji: Grilanc Josip, župnik v Nemškem Rutu, je imenovan za župnika v Šmartnem; Arko Leopold, kaplan v Rihenbergu, za župnega upravitelja v Nemškem Rutu; Monkar Natal, kurat na Srpenici, za župn. upravitelja v Zabnicah in bo oskrboval tudi svetišče na Sv. Višarjah; Zor Sava, vikar v Temnici, za kurata na Srpnici; pl. Posarelli, župni upravitelj na Otlici, za upravitelja v Škrbino ter bo soupravljal tudi Lipo in Temnico; Gabrejna Fr., prvi kaplan v Hrenovicah, za župnega upravitelja na Otlici; Likar Josip za kaplana na Studencu. — Ker niso dobili državljanstva, so odšli: Zganjar Ignac, župnik na Premu; Marješič Filip, župnik na Ledinah, in P. Pij Zankar, župni upravitelj v Zabnicah.

Lep zgled požrtvovalnosti so dali katoliški prebivalci v Subotici. Pred par leti so bili iz cerkve sv. Terezije neznani zločinci odnesli vse zlate in srebrne posode. Apostolski upravitelj L. Budanović je pozval vernike, naj prostovoljno darujejo kaj zlata in srebra, da se napravijo nove sv. posode. Katoličani so nanesli toliko dragocenosti, da ima sedaj cerkev sv. Terezije krasne nove kelihe, ciborije in dragoceno pokaznico (monštranco), posuto z dragulji.

Lepa starost. Na praznik sv. Jožefa je umrla v Loki pri Črnomlju vdova Marija Lilek, stara skoraj 102 leti. Pokojna je bila do zadnjega čilega duha, dobrega posluha in vida.

Sušak — sedež senjskega škofa? »Katol. list« poroča, da se deluje na to, da bi mesto Sušak sprejelo v svojo sredo senjskega škofa. Senj baje nazaduje; v bodoče bo prenehala celo gimnazija, če ne bo več dijaštva, nego ga je zdaj. Sušak ima pa revno cerkev; zato bi bila prva naloga, da se tam postavi dovolj lepo in primerno svetišče, preden je misliti na kake spremembe. Drugi so mnenja, naj se ondi ustanovi trsatska in sušaška župnija.

Lahko pot bo imelo poitaljevanje slovenskih krajev po Goriškem in po Istri, če ne bo slovenskih duhovnikov. Kaže zelo slabo; kajti letos bosta posvečena v Gorici samo dva novomašnika: eden za goriško nadškofijo (Fr.

Kodrič) in eden za Iržaško-koprsko škofijo. — Zadnje čase se čuje, da bo rimska vlada vendarle dala državljanstvo ostalim slovenskim in hrvatskim duhovnikom, ki so še tam nastavljeni, pa niso rojeni v Julijski Krajini. Veliko jih itak ni več.

Goriška Mohorjeva družba je prejela potom goriškega nadškofijskega ordinariata od sv. stolice naprošene odpustke za svoje člane. Družba izda letos štiri knjige in na željo še molitvenik.

Poštena srca. Po naročilu celovškega škofa so nedavno po vseh župnijah na Koroškem nabirali prispevke za stradajoče v Nemčiji. In uspeh: Po mnogih čisto slovenskih župnijah so nabrali dokaj več nego po nemških. Tu se vidi, kje so dobra, krščanska srca, in kje je samo vpitje in videz.

Društvo katoliških deklet v Belgradu se priporoča za knjige, igre, deklamacije in podobno blago. Kdor more utrpeti kaj takega, naj prinese ali pošlje v »dobrodelno pisarno« v Ljubljani. Dekleta, priskočite na pomoč svojim tovarišicam, izpostavljenim vsem nevarnostim mestnega skvarjenega življenja!

Posnemanja vredna proslava. Dekliška Marijina družba na Selih pri Kamniku je ob praznovanju svojega 20letnega jubileja zbrala 300 Din za odkup poganskega otroka, ki naj se krsti na ime Nežika. Prav toliko svoto so zbrale tudi žene, ki so v Marijini družbi, za odkup in krst poganske deklice, katera se bo imenovala Anica. Za Dejanje sv. Detinstva Jezusovega je poslala ondotna župnija 130 Din.

Marijina družba pri Sv. Marjeti niže Ptujja je nabrala za Misijonišče v Grobljah 660 dinarjev, za kar se ji prav pristočno zahvaljujemo. Bog obilo plačaj! — Predstojništvo Misijonišča.

Po svetu.

Za Kristusov spomenik je dovolil državni zbor — pa ne pri nas — ampak v Braziliji 200 kontov (t. j. skoraj 2 milijona dinarjev). Postavili ga bodo na najvišjem hribu v deželi, ki se imenuje Korkovado. Kolikor bo še potrebno za skupne stroške, bodo pa darovali zasebniki.

Blaženi Peter Kanizij, apostol Nemčije in pospeševatelj Marijinih kongregacij, bo prištet najbrž že to leto med svetnike.

100 letni duhovnik. Blizu Turina živi v mali župniji duhovnik don Oreste Perogalli, ki je praznoval 22. febr. stoletnico rojstva. Mož je še vedno svežega duha in telesno zdrav. Ima tudi izvrsten spomin. Mnogo let je deloval v šoli kot učitelj. Papež Pij XI. je poslal starčku svojo sliko z lastnoročnim podpisom.

Katol. društvo môž so ustanovili na Dunaju 23. mārca. Vse slične organizacije so se združile v enotno fronto in osnovala društvo, ki je hkrati včlanjeno v »Ljudski zvezi«. Cilj te nove organizacije je izražen v geslu: »Nikakih kompromisov (pogajanj); katoliško pričanje; skrb, da bo to, kar je katoliško, tudi prvovrstno!« Deset tisoč mož vseh slojev se je zbralo ta dan na Dunaju. Polni navdušenja so poslušali poslanca Kunšaka, P. Abel-a, kardinala Piffl-a in župnika Jungbauer-a.

Temelj duhovskih poklicev. Nedavno je bil sprejet pri papežu dunajski ravnatelj Moser, ki je poročal o delovanju Kanizijeve ustanove poudarjajoč, da je točasno podpiranih okrog 500 dijakov, kandidatov za duhovski stan. Sv. oče je naglašal, da je najvažnejša

† Jože Hočevar.

podlaga duhovskih poklicev krščanska družina. To treba torej okrepiti, v družine treba spraviti in vlti pravega krščanskega duha; zraven pa ne sme izostati molitev za milost dobrih in številnih duhovskih poklicev.

Odlikovanje ameriške duhovščine. Dne 24. mārca je papež Pij XI. imenoval za kardinala nadškofa G. Viljema Mundelein-a v Chicago, in nadškofa Jožefa Hayes-a v New Yorku. Ob tej priliki je imel sv. oče lep nagovor. Med drugim je omenjal, kako se od vseh strani sveta obračajo trpeči in stiskani na poglavarja sv. Cerkve za pomoč. Za oblažitev tolike bede se posebno odlikujejo ameriške Združene države s svojimi katol. duhovniki in verniki. Ko je sveta stolica dvignila glas za pomoč stradajočim, so Združene države takoj otvorile veličasten križarski pohod

usmiljenja, in to delo do danes ni prenehalo. V znak priznanja imenuje sv. oče dva ameriška prelata, ki se po svojih osebnih vrtilinah posebno odlikujeta, za kardinala.

Umrila je v Italiji (blizu mesta Lucca) mati belgrajskega apostolskega nuncija msgr. Pellegrinettija, stara 73 let. Zapustila je štiri sinove in štiri hčere. En sin je nadškof in nuncij, drugi je duhovnik, tretji profesor, četrty odvetnik.

Misijska razstava ob vatikanskem vrtu v Rimu bo obsegala 14 paviljonov. Delo urno napreduje. Razstava bo otvorjena meseca decembra ter bo na vpogled celo jubilejno (sveto) leto 1925.

Rešena monštranca. Lani na sveti večer je pogorela cerkev brezmadežnega spočetja Marijinega v kraju Bronx (Sev. Amerika). Dočim so verniki zunaj molili, so z nevarnostjo lastnega življenja skočili v razpaljene razvaline trije katol. duhovniki (J. Vikham, Alfred Govern in Fr. Elhiney) ter rešili jekleni tabernakelj z monštranco in Najsvetejšim iz ognja. Cerkev je popolnoma zgorela, samo en kot je ostal; v njem je bil kip sv. Jožefa, ki je bil nepokvarjen.

Tudi uredniki! Iz Rima poročajo, da je kongregacija svetih obredov započela svetniški proces, ki se tiče dveh francoskih časnikarjev in pisateljev. Prvi se imenuje Filibert Vrand, ustanovitelj žavnice »Bonne Presse« (dober tisk); drugi pa Kamil Feron-Vrand, ustanovitelj katoliškega časopisa »La Croix« (Križ). Oba sta umrla že pred 20 leti.

Zakaj ne s sveto Cerkvijo? Italijanska vlada je priznala vse cerkvene praznike, ne pa praznika sv. Jožefa in Vseh svetnikov. Vpeljala je pa pet državnih praznikov.

Ustanoviteljica družbe dobrega Pastirja, sestra Evfrazija Marija Pelletier — blažena. V Rimu so dokončali svetniško razpravo, ki se tiče junaških čednosti S. Pelletier. Sv. oče se je pri tej priliki spominjal dobrotvornosti, ki jo izvršuje družba Dobrega Pastirja. V 282. samostanih deluje danes 9000 redovnic te družbe in oskrbuje okrog 60.000 padlih nesrečnih ženskih bitij.

Okrog 800 razkolniških (pravoslavnih) župnij v Jugoslaviji je brez svečnikov. Država plača na leto preko 6 milijonov dinarjev za pravoslavne bogoslovnice, a mnogo kandidatov gre po dovršenih naukih v učiteljsko službo. Tako se v Prizrenu niti en bogoslovec ni dal posvetiti za svečenika. Iz cetinjske bogoslovnice od l. 1906 pa do danes ni izšel noben svečenik. Minister Janić, ki je sam pravoslavni svečenik, je izdal ukaz, da se bogoslovci (srbski), ki so dokončali nauke, ne smejo sprejemati v državno službo.

Katoliški nadškof Cieplak, ki ga je bila ruska strahovlada obsodila na 10 let ječe, je vsled pritiska in posredovanja od raznih strani izpuščen na prosto. Vendar pa mu je bivanje na ruskem ozemlju preprečeno.

Za mašnika bo posvečen meseca majnika bivši saški prestolonaslednik kraljevič Jurij.

Misijoni za nekatoličane. V Londonu prijete sloveča pridigarja dr. H. Vaughan in dr. J. Arenden misijone za vse, ki so blage volje, pa se žele seznaniti z resnicami katoliške Cerkve. Razposlala sta silno veliko pozivov protestantom in drugovercem. Med drugim pravita v tem oklicu: »Vera, ki more zadovoljiti može kakor so maršal Foch, Lapparent, kardinal Mercier, Pasteur, Tomaž Akvinski, se more brez težave zagovarjati in gotovo ni tako strašilo, za kakršno je imajo njeni nasprotniki. Pridite torej, da čujete, kaj uči katoliška Cerkve. Poučite se o nji, pa boste spoznali, zakaj edina katol. Cerkve med vsemi krščanskimi družbami na Angleškem, ne toži, da ima prazne klopi. Vera, ki je pritegnila v svoje okrilje odlične može, kakor so G. Chesterton, lord Brampton, Coppe, Bourget, Newman, Manning, Benson, pa potomci Dickensa, Scotta in Tackerey-a, je vredna, da jo proučite.«

Dve novi cerkvi zidajo v Parizu. Posvečeni bosta blaženi Tereziki od Malega Jezusa.

Anglija se vrača v katoliško Cerkve. V zadnjih sedmih letih se je vrnilo v katoliško cerkev na Angleškem 74.160 oseb. Po najnovejšem štetju je katoličanov v Vel. Britaniji 2.580.000. Pred 75 leti je bila Anglija še misijonska dežela pod upravo »Propagande«; danes ima 6 nadškofov (s Škotsko vred), 12 škofov in več pomožnih škofov, 4536 duhovnikov.

Angleški katoličani so se 19. februarja v precejšnjem številu odpeljali na romanje v Sv. deželo. Vodi jih kardinal Bourne, ki je bil pred nekaj leti v Ljubljani.

Rusko-katoliška cerkev v Pragi. Zadnje dni decembra 1923 je začel izvrševati v cerkvi sv. Križa v Pragi Rus o. Gleb Verhovski službo božjo v obredu sv. Janeza Zlatousta. Teža so posebno veseli ruski katoličani, ki prebivajo v Pragi, in pa prijatelj zedinjenja obeh cerkva. Cerkvena oblačila, oltarji in druge priprave so narejene po starih vzorcih liturgičnih ruskih predmetov. Oče Verhovski je bil po poklicu slikar; zapustil je čopič in paleta in vstopil v duhovsko semenišče. Študiral je tudi na innsbruški univerzi.

Ameriški polkovnik E. S. Furmans, izvrsten voditelj katoliške mladine, je sprejet v samostan Sv. Trojice v Alabami. Postal bo duhovnik, nakar se bo posvetil misijonstvu.

Dobre knjige.

Pasijonski molitvenik. Sestavil Viktor Kopatin, duhovnik Družbe Jezusove. — Izdala in založila Družba sv. Mohorja na Prevaljah, 1923. Dobi se v prodajni K. T. D. (Ničman) za ceno Din 20.

Iz naslova samega ni takoj razvidno, kakšno vsebino ima ta lepa knjižica. Dobro bi bilo, če bi bil dostavljen podnaslov: »Knjižica za premišljevalno molitev.« Podlago kratkim premišljevanjem, ki jih je 51, je vzel g. pisatelj iz trpljenja Kristusovega. Misel, podati vsem Slovencem — tudi manj izobraženim — tiskan pomoček za premišljevalno molitev, je prav srečna. Ime avtorjevo pa priča in jamči, da je knjižica vsebinsko in stvarno prav dobro zasnovana in namenu docela ustrezajoča. — Premišljevanje daje domišljiji sicer precej prostega poleta; vendar bi kazalo, da se sv. pismo nudi tako, kakršno je. Tako n. pr. je stavek na str. 83: »Jezus omahne vsled silnega udarca, se opoteče, in kri mu udari iz ust« — plod živega razmišljanja.

Molitvenik v ožjem pomenu besede (od str. 212—283) obsega bolj važne molitve in pobožnostne vaje. Izbrane so primerno in vseskozi z ozirom na trpečega Zveličarja in na žalostno Mater božjo. Želeti bi bilo, da bi bili obredi Velikega tedna malo bolj obširno razloženi. Kar se tiče tiska, naj bi se v morebitnem ponatisu vse, kar služi zgolj razlagi, stavilo z drugačnimi črkami.

Knjižico najtopleje priporočamo.

Tomaža Kempčana Hoja za Kristusom. Prevedel prelat Andrej Kalan. — Kdo ni že slišal o krasni knjigi Tomaža Kempčana »Hoja za Kristusom«? Pred 500 leti je prvič zagledala beli dan. Od takrat pa do danes je bila tisoč in tisočkrat na novo tiskana malo ne v vseh jezikih sveta. Tudi med Slovenci je ta knjiga že davno znana. Ko so bile knjige na Slovenskem še zelo redke, že takrat so naši predniki prebirali knjigo »Hoja za Kristusom«. Izšlo je v slovenskem jeziku že mnogo izdaj, ki so se hitro razprodale. Izdaja, ki jo danes priporočamo, se odlikuje po priročni žepni obliki in nizki ceni; v celo platno vezana velja Din 24, s poštnino Din 26. Bogoljubna duša, ki želi hoditi po stopnjicah Kristusovih, naj si to knjigo omisli in jo pridno prebira. Čim večkrat jo bo bral, tem več globokih, lepih misli, bo našel v njej in tem rajše jo bo znova čital. Lično vezana se dobi v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Nove skladbe. V zalogi Jugoslovanske knjigarne so izšle štiri Marijine pesmi, katere

je zložil J. Deschermeier. Hvala Bogu, imamo zopet novo zbirko lepih Marijinih spevov, katerih moramo biti srčno veseli. To so skladbe, ki so privrele iz srca, ter tudi vro v srce in dušo. V njih ni najti nepotrebnih in trdih težkoč, vse je kakor ovito v mehko blažilno pobožno Marijino glasbo. Pevski zbori, širite s temi lepimi izbranimi spevi čast in slavo Marijino! — Organist Lovro Hafner.

Šmarnice 1924. »Na Sv. Goro«. Spisal dr. Miroslav Brumat. Založila Jugoslov. knjigarna v Ljubljani. Vsebina je zelo mnogostranska in zanimiva, to pričajo že privlačni naslovi, n. pr.: Turške grozote, Marija in pastirica, Škodljivci in sovražniki Sv. Gore, Razvoj svetogorskega svetišča, Svetogorska čudodelnica, Kronanje, Svetogorska božja pot zatrta, Božja pot slovesno zopet otvorjena, Marija beži pred bojnim viharjem, Marija begunka v Ljubljani, Marija se vrne v Gorico itd. Naročila sprejema Jugoslov. knjigarna v Ljubljani. Iz prejšnjih let so na razpolago še sledeče šmarnice: Dr. Jožef Jerše, Lavretanska šmarnice, 30 Din; Val. Bernik, Marija in sveta maša, 20 Din; Šmarnice arskega župnika, 20 Din; dr. J. Jerše, Znamenje na nebu, 30 Din.

KRŠČANSKA UMETNOST.

Sliki Jezusovega in Marijinega Srca, lepo vezeni, izdeluje tovarna pletenin Kunc in Kompanija v nekdanji cukrarni v Ljubljani. Sliki sta na ogled izpostavljeni in naprodaj pri Ničmanu. Je to nekaj novega, izvirnega, česar doslej nismo poznali. Služilo bi lahko za okras v stanovanjih vernih družin. Morda si o priliki pri Ničmanu pogledate in če Vam ugaja, tudi kupite. Vsekakor je hvale vredno, da je tovarna poleg drugih svojih izdelkov začela izdelovati tudi nabožne predmete, gojiti versko umetnost. »Bogoljub« ji želi pri tem najboljšega uspeha.

Za veliki zvon v Sarajevem so darovali (do 31. marca): Fran Vidmar, župnik pri sv. Trojici v Trzišču, Din 10; županstvo občine Ambrus, Din 100; Kmečka hranilnica in posojilnica v Kamnici pri Mariboru, Din 25; Hranilnica in posojilnica v Vurbergu, Din 10; Gradbeno podjetje Tönnies v Ljubljani, Din 200; Vojna vdova A. P., 5 K v srebru, Din 25; dve neimenovani a Din 10, Din 20; Leopoldina Povše, Din 25; Amalija Stravbar, Novo mesto, Din 100; neimenovana s Koroške, 15 lir, Din 51.75; Tiskovni odsek dekleške Marijine družbe v Senčurju pri Kranju, Din 160. — Prosimo nadaljnjih darov.

Odpustki

za mesec maj 1924.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Filip in Jakob. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

2. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. Najdenje sv. Križa. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.

5. Ponedeljek. Sv. Pij. P. o. br. presv. Srca Jez., če obišejo bratovsko cerkev.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

8. Četrtek. Prikazanje sv. Mihaela. P. o.: udom br. za duše v vicah danes ali v osmini.

11. Nedelja. Varstvo sv. Jožefa. Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj. — Kjer se danes (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja varstvo sv. Jožefa, dobe p. o.: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje br. sv. Družine; c) udje škapulirske br. karmelske Matere božje; d) isti kakor 13. dan.

13. Torek. Sv. Peter Regalat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi; kjer ni redovne.

17. Sobota. Sv. Paškal. P. o. istim, kakor 13. dan.

18. Nedelja. Sv. Feliks Kant. Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jez. danes ali v petek. — P. o. istim, kakor 13. dan.

19. Ponedeljek. Sv. Ivo. P. o. istim, kakor 13. dan.

20. Torek. Sv. Benardin. P. o. istim, kakor 13. dan.

23. Petek. Pričetek pobožnosti šestih petkov pred praznikom presv. Srca Jez. Glej spodaj.

24. Sobota. Marija pomočnica. P. o. udom br. naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Magdalena Paciška. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden molijo sv. rožni venec; b) udom škapulirske br. karmelske Matere božje.

29. Četrtek. Vnebohod Gospodov. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih stacijonskih cerkv; glej seznam odpustkov za Velikonoč v 4. številki »Bogoljuba«; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h. udom br. sv. Družine. — Tretjerednikom v. o.

30. Petek. Sv. Ferdinand. Kdor opravlja pred Binkošti ali v osmini praznika devetdnevnic na čast Sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7-let in 7 kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji. — P. o. istim, kakor 13. dan.

31. Sobota. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Sv. Angela. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca danes ali v osmini v bratovski cerkvi; b) istim, kakor 13. dan.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi p. o. — 2. Kdor prejme po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega sv. obhajilo in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 18. maja, prvi izmed petkov 23. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju. Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. obhajilo in kaj moli ali premišluje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnosti iznova začeti. Najprimernejše je, s pobožnostjo pričeti 11. maja. — Glede spovedi pri 2. in 3. pobožnosti velja tole: kdor sv. obhajilo prejema skoro vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadoblenje odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni.